Abdullah b. Hâzim, Rebîa kabilesine mensup zümrelerle savaşırken Temîmîler'den yardım gördü. Bu savaşlardan sonra Horasan'a hâkim oldu ve oğlu Muhammed'i Herat'a vali tayin etti; Bükeyr b. Visâh'ı da güvenlik teşkilâtının başına getirdi. Bu sırada Temîm kabilesinden Şemmâs b. Disâr el-Utâridî Abdullah'a iltihak ettiği halde Muhammed ile Bükeyr, kabile mensuplarını Herat'a sokmamaya karar verdiler. Bu sebeple 685'te Herat'ta çıkan savaşta oğlu Muhammed'in öldürülmesi Abdullah'ı da savaşa katılmaya mecbur etti. Onun, Arap yarımadasının muhtelif yerlerinden gelip Horasan'a yerleşen kabilelerle yaptığı bu tür iç savaşlar, Abdülmelik b. Mervân'ın iktidarı ele geçirmesine kadar devam etti.

Abdülmelik b. Mervân, Abdullah b. Zübeyr tarafından Irak valisi tayin edilen Mus'ab b. Zübeyr'i ortadan kaldırdığı sıralarda Abdullah b. Hâzim, Abdülmelik adına Horasan'da hâkimiyeti ele geçirmeye çalışan Bahîr b. Verkā ile savaşıyordu. Horasan'a gönderilen Mus'ab'ın başı, Abdülmelik taraftarlarınca sokaklarda dolaştırıldıktan sonra Abdullah'ın eline geçti. Abdullah Mus'ab'ın başını hürmetle yıkadı, cenaze namazını kılıp defnetti. Abdullah gelişen tehlikeler karşısında Merv'in idaresini Bükeyr'e bıraktı ve Nîsâbur üzerine yürüdü. 691 yılında Bahîr ile savaşırken Abdülmelik'ten, kendisini halife olarak tanıyıp biat ettiği takdirde yedi yıl müddetle Horasan valiliğinde kalabileceğini vaad eden bir mektup aldı. Bu teklife sinirlenen Abdullah mektubu getiren elçiye, "Ben Resûlullah'ın sahâbîsinin oğluna (Abdullah b. Zübeyr'e) yaptığım biatı bozup da Peygamber'in kovduğu kimsenin oğluna (Abülmelik b. Mervân'a) biat etmiş olarak Allah'ın huzuruna çıkmak istemem" dedi. Onun bu kesin tavrı karşısında Abdülmelik, Bükeyr b. Visâh'ı Horasan valiliğine tayin etti. Bunun üzerine Abdullah ailesiyle birlikte, Tirmiz'de bulunan oğlu Mûsâ'nın yanına gitmek üzere yola çıktıysa da Bükeyr tarafından takip edildi; Merv yakınlarında yakalanarak öldürüldü ve başı Abdülmelik b. Mervân'a gönderildi. Abdülmelik onun başını Şam'daki bir meydanda teşhir etti.

Abdullah b. Hâzim'in, valiliği sırasında kendi adına altın para bastırdığı bilinmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Kuteybe, *el-Ma'ârif* (nşr. Servet Ukkâşe), Kahire 1960, s. 418; Belâzürî, *Fütûhu'l-büldân* (nşr. Selâhaddin el-Müneccid), Kahire 1956-60, s. 488, 499, 500-501, 505, 508, 511-513; Taberî, *Târîh*, Leiden 1879-1901, I, 2831-2832, 2886-2887, 2904-2906; II, 25-26, 65-66, 170, 488-496, 537, 593-598, 695-700, 753, 783, 831-835, 859; İbnü'l-Esîr, *Üsdü'l-ğâbe*, Kahire 1285-87, III, 148-149; a.mlf., *el-Kâmil* (nşr. C. J. Tornberg), Leiden 1851-76 → Beyrut 1399/1979, III, 102, 125, 135, 360, 363, 417, 423, 437, 438; IV, 96, 156, 157, 207-210, 254-255, 260, 280, 296, 305, 332, 345-347, 368, 505, 508, 521; V, 183; İbn Hacer, *el-İsâbe*, Kahire 1328, II, 301; H. A. R. Gibb, "'Abd Allāh b. Khāzim", *EI²* (Fr.), I, 49.

MUSTAFA FAYDA

ABDULLAH el-HİMÂR

(عبدالله الحمار)

(bk. NUAYMÂN b. AMR).

ABDULLAH b. HUBEYK

(عبدالله بن حبيق)

Ebû Muhammed Abdullāh b. Hubeyk b. Sâbık el-Mevsılî el-Antâkî

Hadis de rivayet etmiş olan ilk devir sûfîlerinden.

Kûfe'de doğdu. Doğum ve ölüm tarihleri bilinmemektedir. Devrin önemli kültür merkezlerinden biri olan Antakya'ya göç etti ve orada yaşadı. Dostu, hocası ve aynı zamanda hadisteki şeyhlerinden biri olan Yûsuf b. Esbât'ın (ö. 196/811-12) yanında yetişti. Fıkıh ve tasavvufta, müridleriyle dostluk kurduğu Süfyân-i Sevrî'nin yolunu takip etti. Fudayl b. Iyâz ve Bişr el-Hâfî'den nakiller yaptığına göre, bu iki sûfî ile de sohbet etmiş olmalıdır. Abdullah b. Hubeyk, sûfî kaynaklarında âlî sened'le hadis rivayet eden bir râvi olarak zikredilir. Ebû Nuaym *Hilye*'sinde onun, rivayetinde tek kaldığı yedi hadisini nakleder. Hadisteki hocalarını ve talebelerini zikretmekle yetinen hadis münekkitleri, rivayetlerinin değeri konusunda görüş belirtmezler. Yalnız İbn Ebû Hâtim *el-Cerh ve't-ta'dîl* adlı eserinde Abdullah b. Hubeyk ile görüştüğünü, fakat kendisinden hadis yazmadığını söyler.

Hücvîrî'nin "ümmet içinde Hz. Yahyâ zühdünün sahibi" diye tanıttığı Abdullah b. Hubeyk'in sûfî tabakat kitaplarında nakledilen sözlerinden, onun zühd devri tasavvufunun temel kavramlarını güzel bir ifadeyle açıkladığı anlaşılır. Havf ve recâ, haramlardan sakınma, nefse karşı koyma, kalp temizliği, amel, ihlâs, ibadet zevki özellikle üzerinde durduğu konulardır. O, tasavvuftaki havf ve recâ kavramını şöyle ele alır: İnsan yalnız âhirette zararını göreceği şeyin endişesini taşımalı ve yalnız orada kendisine yarayacak şeyle sevinç duymalıdır. Bu bakımdan en faydalı korku (havf), günahlardan alıkoyan, elden kaçana üzülmekten koruyan ve geriye kalan ömür üzerinde düşünmeye yönelten korkudur. En faydalı ümit de (recâ), umduğunu bulması için kişiye ameli kolaylaştıran özendirici duygudur. Ona göre üç türlü recâ vardır: Yapılan iyi bir amelin kabul edilmesini ummak, kötü bir amelden sonra tövbe ederek bağışlanmayı ummak, hem günah işlemeye devam etmek, hem de bağışlanmayı ummak. Bu sonuncusu yalancı adamın sahte recâsıdır. Halbuki nefsin kötülüğünü tanıyan kimsenin korku hali, ümit haline galip olmalıdır.

Diğer ilk devir sûfîleri gibi Abdullah b. Hubeyk de amel ve ibadete büyük önem vermiş, fakat daha çok ameldeki ihlâs ve ibadetlerdeki haz üzerinde durmuştur. Ona göre ihlâs amelden daha zordur ve bu nitelikteki amelden insanların çoğu âcizdir. Üstelik amel ilâhî azaba karşı bir teminat da değildir. Bundan dolayı o, ibadetlerin âhirette vereceği faydayı düşünmekten çok bu dünyada kazandıracağı taat hazzına dikkat çekmiş, kalbin ibadetten zevk almayışını o ibadetin noksanlığına ve kişinin birtakım hatalar içinde bulunduğuna işaret saymıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Ebû Hâtim, *el-Cerh ve't-ta'dîl*, Haydarâbâd 1371-73/1952-53, V, 46; Sülemî, *Tabakātü's-sûfiyye* (nşr. Nûreddin Şerîbe), Kahire 1389/1969, s. 141-145; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-evliyâ'*, Kahire 1394-99/1974-79 → Beyrut 1387/1967, X, 169; Hucvirî, *Keşfu'l-mahcûb, Hakikat Bilgisi* (trc. Süleyman Uludağ), İstanbul 1982, s. 229; Attâr, *Tezkiretü'l-evliyâ* (trc. Süleyman Uludağ), İstanbul 1985, s. 448-449; İbnü'l-Cevzî, *Sıfatü's-safve* (nşr. Mahmûd Fâhûrî — Muhammed Kal'acî), Haleb 1969-73 → Beyrut 1399/1979, IV, 280-281; Zehebî, *Mîzânü'l-i'tidâl*, Beyrut 1382/1963, IV, 462; Lâmiî, *Nefehât Tercümesi*, İstanbul 1289, s. 118-119; Şa'rânî, *et-Tabakātü'l-kübrâ*, Kahire 1373/1954, I, 83; Münâvî, *el-Kevâkibü'd-dürriyye* (nşr. Mahmûd Hasan Rebî'), Kahire 1357/1938, I, 254; Arûsî, *Netâ'icü'l-efkâr* (nşr. Abdülvekîl ed-Derûbî — Yâsîn Arefe), Dımaşk, ts., I, 131-133.

MUSTAFA BİLGİN